

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9 : 1849

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9 : 1849", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-n48.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB9:48

#

I Forhold til enhver Endelighedens Gjenstand gjælder det, at der ved at omseile den maa komme det Øieblik, da man har omseilet den; og fra nu af viser den sig mindre. Anderledes med Uendeligheden. Deraf kommer det, at Gud voxer fra de Fleste, efterhaanden som deres Forestilling om det Uendelige udvikles. Jo længere og jo mere man nemlig beskæftiger sig med det Uendelige, jo mere opdager man, hvor uendeligt det er, ɔ: jo mere Relativitet og Relativitet lægger man bag ved sig som hvad der dog ikke udtømmer det Uendelige. Man kunde derfor næsten fristes til at sige, at man i Evigheden jo just af den Grund ikke kom Gud nærmere, da Loven for Forholdet er lige det Modsatte, at det Uendelige bliver uendeligere og uendeligere, og man selv blot forsvinder mere og mere derimod. Men i Evigheden er man ikke under Tidens Succession, og den Væren æterno modo er det intensive Punktuelle.